

Dosarul nr. 2ra-566/20

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) R. Berdilo

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, V. Buhnaci, L. Pruteanu

ÎNCHEIERE

25 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Nicolae Craiu
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vitalie Gînga,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Inspectoratul General al Poliției împotriva lui Vitalie Gînga cu privire la
întoarcerea executării,
împotriva deciziei din 26 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 5 mai 2017 Inspectoratul General al Poliției a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Vitalie Gînga, solicitând dispunerea întoarcerii executării, prin încasarea din contul lui Gînga Vitalie a sumei de 5 148,57 lei achitată în baza deciziei din 23 februarie 2016 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea acțiunii s-a indicat că prin ordinul nr. 461 ef. din 31 iulie 2014, șeful Serviciului patrulare a Secției securitate publică a Inspectoratului de poliție Strășeni al Inspectoratului General al Poliției, căpitanul de poliție Vitalie Gînga a fost sancționat disciplinar cu concediere.

La 18 septembrie 2014, Vitalie Gînga s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, solicitând anularea actului administrativ, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 16 martie 2015 a Judecătoriei Grigoriopol, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca fiind nefondată.

La 6 octombrie 2015, Curtea de Apel Chișinău a respins apelul declarat de Vitalie Gînga și a menținut hotărârea din 16 martie 2015 a Judecătoriei Grigoriopol.

La 16 decembrie 2015, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul declarat de către Vitalie Gînga, a casat decizia instanței de apel și a remis cauza spre rejudecare Curții de Apel Chișinău.

La 23 februarie 2016, Curtea de Apel Chișinău a admis apelul lui Vitalie Gînga, a casat hotărârea din 16 martie 2015 a Judecătoriei Grigoriopol, adoptând o

nouă hotărâre, prin care a fost anulat ordinul IGP nr. 461 ef. din 31 iulie 2014 și ordinul IGP nr. 468 ef. din 4 august 2014.

A fost restabilit Vitalie Gînga în funcția de șef al Serviciului patrulare al Secției securitate publică a Inspectoratului de poliție Strășeni al IGP, începând cu 28 august 2014. S-a încasat de la IGP în beneficiul lui Gînga Vitalie salariul pentru absență forțată de la locul de muncă pentru perioada 28 august 2014 - 23 februarie 2016 și suma de 5 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

S-a menționat că în vederea executării deciziei din 23 februarie 2016 a Curții de Apel Chișinău, a fost emis ordinul IGP nr. 129 ef. din 11 martie 2016, prin care s-a dispus repunerea lui Gînga Vitalie în funcția anterior deținută, de la data emiterii deciziei judecătorești, cu achitarea unui salariu mediu lunar.

Astfel, în baza ordinului menționat, la 22 martie 2016 lui Vitalie Gînga i-a fost achitat un salariu mediu lunar în mărime de 5 148,57 de lei, fapt confirmat prin dispoziția de plată nr. 146 din 22 martie 2016.

La 26 iulie 2016 Curtea de Apel Chișinău a emis o decizie suplimentară, prin care a încasat de la Inspectoratul General al Poliției în beneficiul lui Vitalie Gînga salariul pentru lipsa forțată de la locul de muncă în cuantum de 97 008 lei, pentru perioada 28 august 2014 - 23 februarie 2016.

Ulterior, prin decizia din 23 decembrie 2016 a Curții Supreme de Justiție, au fost admise recursurile declarate de Inspectoratul General al Poliției, au fost casate decizia instanței de apel din 23 februarie 2016 și 26 iulie 2016, fiind menținută hotărârea din 16 martie 2015 a Judecătoriei Grigoriopol, prin care acțiunea a fost respinsă.

La 12 ianuarie 2017 a adresat Curții Supreme de Justiție cerere privind emiterea unei decizii suplimentare cu privire la întoarcerea executării sumei de 5148,57 lei. Însă, prin încheierea din 1 martie 2017, cererea a fost respinsă.

Ulterior, reclamantul s-a adresat în instanță cu cerere de eliberare a ordonanței judecătorești cu privire la întoarcerea executării.

La 16 martie 2017 Judecătoria Chișinău, sediul Centru a eliberat ordonanța judecătorească, prin care s-a dispus încasarea din contul lui Vitalie Gînga a sumei de 5 148,57 lei.

La 14 aprilie 2017 Judecătoria Chișinău, sediul Centru a admis obiecțiile înaintate de Gînga Vitalie împotriva ordonanței și, printr-o încheiere care nu se supune nici unei căi de atac, a dispus anularea ordonanței judecătorești, fapt ce a generat depunerea prezentei acțiuni.

Prin hotărârea din 2 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis integral cererea de chemare în judecată.

S-a încasat de la Vitalie Gînga în beneficiul Inspectoratului General al Poliției suma de 5 148,57 lei.

La 2 mai 2019 Vitalie Gînga a declarat apel împotriva hotărârii din 2 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prin decizia din 26 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Vitalie Gînga și s-a menținut hotărârea din 2 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În motivarea soluției, instanța de apel a reținut, că la caz decizia instanței de apel din 23 februarie 2016, prin care s-a dispus inclusiv și executarea imediată a

hotărârii în partea unui salariu mediu lunar, a fost anulată prin decizia din 23 decembrie 2016 a Curții Supreme de Justiție.

Prin urmare, Inspectoratul General al Poliției este îndreptățit să solicite restituirea sumelor achitate în temeiul deciziei anulate, și anume a sumei de 5148,57 de lei, în temeiul art. 157 alin. (1) din Codul de executare.

Totodată, a menționat că prin încheierea din 1 martie 2017, Curtea Supremă de Justiție s-a expus în privința salariului achitat pentru munca prestată după restabilirea în funcție, salariu ce nu se restituie în cazul anulării hotărârii de restabilire în funcție. Pe când, la caz s-a solicitat restituirea sumei achitate cu titlu de salariu pentru perioada absenței forțate de la muncă, adică pentru perioada anterioară restabilirii în funcție, în care Vitalie Gînga a absentat de la serviciu pe motivul concedierii.

La 29 ianuarie 2020, Vitalie Gînga a declarat recurs împotriva deciziei din 26 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei încheieri prin care să fie încetat procesul civil în legătură cu faptul că într-un litigiu între aceleași părți, cu privire la același obiect și pe aceleași temeuri s-a emis o hotărâre judecătorească rămasă irevocabilă - încheierea din 1 martie 2017 a Curții Supreme de Justiție nr. 3ds-4/17.

În motivarea recursului a invocat că instanța competentă să examineze cererea cu privire la încasarea sumei de 5 148,57 lei, care a fost achitată de reclamant/intimat pentru pârât/apelant în vederea executării deciziei din 23 februarie 2016 a Curții de Apel Chișinău, care ulterior a fost casată prin decizia din 23 decembrie 2016 a Curții Supreme de Justiție este Curtea Supremă de Justiție.

Astfel, anterior, instanța competentă, Curtea Supremă de Justiție, prin încheierea din 1 martie 2017, irevocabilă de la pronunțare, a respins cererea reclamantului/intimat, cu privire la emiterea unei decizii suplimentare, în care s-a solicitat încasarea de Vitalie Gînga în beneficiul Inspectoratului General al Poliției suma de 5 148,57 lei.

Prin urmare consideră că la caz s-a încălcat principiul securității raporturilor juridice, în condițiile în care, anterior, prin act judecătoresc irevocabil a fost soluționată chestiunea privind întoarcerea executării.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată participanților la proces la 26 decembrie 2019 (vol. I, f.d. 220), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește.

Totodată, în cererea de recurs, recurentul a indicat că a recepționat decizia la 20 ianuarie 2020.

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursul a fost declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea

despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 24 februarie 2020 în adresa intimatului a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Vitalie Gînga cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs.

Prin referința din 2 martie 2020, Inspectoratul General al Poliției a solicitat respingerea recursului.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se

bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Vitalie Gînga nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Vitalie Gînga.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Nicolae Craiu

Dumitru Mardari